

Holly Hepburn

Singing in the Rain

Bioscoop aan zee – deel 2

1

Het was de meest regenachtige Pasen ooit geweest.

Gina Callaway ging een beetje verzitten in de oude leren fauteuil naast de vlammeende open haard in de Mermaid's Tail. Ze staarde uit het raam dat uitkeek over het doorweekte strand van Polwhipple. Regendruppels spatten tegen het glas, en liepen in stroompjes naar de donkere houten omlijsting aan de onderkant. Door de vertroebelde ramen zag ze donkere, staalgrijze wolken, die in een flink tempo werden voortgedreven door de wind. De windvlagen zorgden ook voor felle witte koppen op de golven en een fluitend geluid in de oude herberg. Niemand durfde dit onstuimige weer op het strand te trotseren. Zelfs de meest geharde hondenbazen lieten het afweten en van de surfers die normaal gesproken de golven bedwongen was geen enkel spoor. Het strand was verlaten, op een enkele zeemeeuw na.

Gina liet de koffie ronddraaien in haar halfllege kop en zuchtte.

Het paasweekend was een mislukking geweest, althans wat het weer betrof, en ze had een paar rusteloze dagen opgesloten in haar appartement doorgebracht, kijkend naar de meedogenloze regen. Alleen op paaszondag was ze eropuit geweest voor een stevige maaltijd met veel vlees bij haar grootouders. Gina kon het niet verdragen om ook tweede paasdag in haar eentje te zitten, maar wilde zich ook niet opdringen aan Nonna en Nonno, dus had ze haar laptop meegenomen en was ze naar de gezellige Mermaid's Tail gegaan, waar ze met een glimlach werd begroet door Jory, de eigenaar van de herberg.

'Hé, Gina,' had hij vanaf de andere kant van de bar geroepen, en hij had haar verwelkomend toegeknikt toen ze de ruimte met het lage plafond binnenkwam. 'Wat kan ik voor je doen?'

‘Doe maar een americano, alsjeblieft,’ had ze geantwoord, terwijl ze de regen van haar jas schudde.

Hij had een gebaar gemaakt naar de kapstok aan haar rechterkant. ‘Hang daar maar op en laat je verwarmen door de haard. Ik breng je koffie zo.’

Gina had met een dankbare glimlach plaatsgenomen in de leunstoel die het dichtst bij de open haard stond. Het was meer dan een maand geleden dat ze in Polwhipple was aangekomen en het accent van Cornwall viel haar al bijna niet meer op, hoewel bijna iedereen die ze ontmoette het dialect sprak. Maar zo nu en dan ving ze een woord of zin op die haar eraan herinnerde waar ze was. Jory leek meer dialect te spreken dan de meeste andere mensen hier. De eerste keer dat ze Jory tegen een van zijn vaste klanten had horen praten, had ze eraan moeten wennen. Het leek bijna onbeschoft, maar hier was het gewoon gemoedelijk bedoeld.

‘Het giet nog flink, hè,’ merkte Jory nu op, terwijl hij verscheen met een zilveren thermoskan om haar koffie bij te schenken.

Knikkend hield Gina haar kopje bij. Het was nu moeilijk te geloven, maar de voorspelling voor de komende dagen was beter: blauwe luchten en zelfs ongebruikelijke maximumtemperaturen van veertien graden, als ze de meteorologen moest geloven. Als ze in Polwhipple eindelijk weer zouden kunnen genieten van zonneschijn, zou de vraag naar Ferrelli’s ijs ook toenemen. Gina wilde de rest van de week doorbrengen in de ijsfabriek van haar grootvader. Het was tijd om een voorraadje ijs te kloppen, te karnen en in te vriezen, zodat de restaurants en andere klanten in Polwhipple niet teleurgesteld zouden zijn als de zon eindelijk weer tevoorschijn zou komen en iedereen naar gelato begon te verlangen.

‘Bedankt,’ zei ze tegen Jory, terwijl ze een scheutje melk in haar koffie goot uit de kleine kan op de tafel naast haar. ‘Ik kan me voorstellen dat regen ook niet goed is voor je herberg.’

De eigenaar haalde zijn schouders op. ‘Om onze stamgasten weg te jagen is er meer nodig dan een stortbui. Maar alleen tijdens de zomer is het redelijk druk. En zelfs dan valt het weleens tegen, Polwhipple is immers niet zo bruisend als Newquay of Padstow.’ Hij staaarde naar het door de regen geteisterde strand.

‘Er zijn hier weinig publiekstrekkingen, op het strand na, maar dat vind je elders ook.’

Gina opende haar mond om dat tegen te spreken. Als tiener had ze verschillende idyllische zomers in Polwhipple doorgebracht en ze herinnerde zich dat er altijd veel gezinnen op het strand waren geweest. In augustus werd er een kleinschalige surfwedstrijd gehouden, die weliswaar niet leek op de internationale toernooien die elders aan de kust van Cornwall werden gehouden, maar wel groot genoeg was om een grote schare bezoekers te trekken. Maar ze wist wat Jory bedoelde. In de zomermaanden waren er ook plaatsen in Cornwall waar je over de hoofden van de toeristen kon lopen. Helaas voor de lokale bedrijven was dat in Polwhipple niet het geval. Hier hadden ze iets onweerstaanbaars nodig om bezoekers te trekken, iets wat hen zou overtuigen om eens een kijkje te nemen in de slaperige badplaats. Gina wierp een blik op de subsidieaanvraag die op het scherm van haar laptop te zien was. Ze hadden wel geld nodig om dat te realiseren.

Krakend ging de deur open en een tengere bruinharige vrouw stapte de knusse herberg binnen. Ze keek om zich heen en begon te stralen toen ze Gina ontdekte.

‘Wat een genot om jou hier te treffen,’ zei ze, terwijl ze zich naar Gina toe haastte. Zij keek naar Jory. ‘Voor mij een thee, alsjeblieft. En zijn er nog wat warme pasteitjes over? Ik verga van de honger.’

Jory glimlachte. ‘Hoi, Carrie. Ik ga kijken wat ik voor je kan doen.’

Hij liep achter de bar langs en verdween door de deur die waarschijnlijk naar de keuken leidde.

Carrie trok haar jas uit en hing die naast Gina’s jas op. Ze trok een stoel bij en nam plaats aan Gina’s tafel.

‘Bedankt voor het excuus om even te ontsnappen,’ zei ze, terwijl ze haar handen warmde bij het vuur. ‘Het was zo stil in de winkel vanochtend dat ik dacht dat ik erin zou blijven van verveling. Ik kan niet elke dag doen alsof ik Elizabeth Taylor ben die een Oscar in ontvangst neemt.’

Gina grijnsde en stelde zich haar vriendin voor die tussen de kledingrekken vol zijde en satijn stond in haar vintageboetiek verderop

langs de boulevard, terwijl ze dankbaar een prijs in ontvangst nam van een denkbeeldige gastheer. 'Ik begrijp wat je bedoelt. Ik had ook een verandering van omgeving nodig en Jory zet geweldige koffie.'

'Om nog maar te zwijgen over het eten,' zei Carrie terwijl ze op haar buik klopte. Ze knikte naar de opengeklapte laptop die op Gina's knieën stond.

'Waar werk je aan? Vertel me alsjeblieft dat je weer met een geweldig filmspektakel bezig bent.'

'Niet bepaald,' zei Gina, en ze trok een gezicht. 'Maar het draait wel om het Palace. Morgenavond spreek ik met Ben een aantal dingen door en ik wil er zeker van zijn dat ik alle details heb uitgewerkt.'

Carrie wierp haar een zijdelingse blik toe. 'En heeft hij jou ook opgezadeld met het papierwerk voor de spoorlijn?'

'Nee,' zei Gina dankbaar. 'Dat doet hij zelf, wat ook beter is, want alles wat ik weet over stoomtreinen en historische spoorlijnen zou op een post-it passen.'

'Dat hebben we dan gemeen,' merkte Carrie op. 'Hoewel ik wel een mooie outfit voor een stationschef voor hem zou kunnen regelen als hij die nodig heeft.'

Gina probeerde zich Ben met zijn zanderige haar en voorliefde voor surfen in een uniform voor te stellen, maar dat lukte haar niet. 'Ik zal het zeker doorgeven,' beloofde ze, net toen Jory verscheen met een Cornwalls pasteitje dat bijna groter was dan het bord waarop het stond. Het rook geweldig en het ontbijt leek ineens lang geleden. Gina voelde dat het water haar in de mond liep. 'Wellicht heb je...'

Jory grijnsde. 'Ik had al het gevoel dat je zoiets zou zeggen. Wacht even, ik ga er nog een halen.'

Carrie wierp een blik op haar eigen pasteitje en aarzelde, alsof ze twijfelde of ze moest wachten. Gina gebaarde geruststellend.

'Begin maar, voordat het koud wordt. De mijne komt vast ook zo.'

Carrie nam een hap van het goudbruine pasteitje en de geur van rundvlees en groenten met een prikkelend vleugje peper zweefde Gina's richting uit. 'Sorry,' mompelde ze met volle mond. 'Ik heb het ontbijt overgeslagen.'

Jory hield zijn woord en al snel stond er een knapperig pasteitje

voor Gina's neus om van te smullen. Het was net zo lekker als ze had verwacht. Carrie was als eerste klaar.

'Dat had ik echt nodig,' zei ze, terwijl ze met een tevreden zucht achteroverleunde. 'Waar ben je verder nog mee bezig?'

Gina stopte het laatste stukje pastei in haar mond en het knapperige deeg kraakte tussen haar tanden. 'Ik ben vooral aan het ruziën met Gorran over de filmkeuze voor het volgende evenement,' zei ze, nadat ze het bladerdeeg had weggespoeld met wat water. 'Hij heeft zijn zinnen gezet op *The Shining*.'

Carrie hield haar hoofd schuin. 'Dat is een geweldige film.'

'Maar het is geen tijdloze romantische klassieker,' wierp Gina tegen. 'Ik vind dat die film niet dezelfde aantrekkingskracht heeft als *Brief Encounter*. Ik twijfel ook of er stijlvolle kleding bij past.'

'Daar heb je een punt,' zei Carrie, die de halve stad had voorzien van kleding die uitstekend hadden gepast bij het chique jarendertig-thema van de vorige keer. 'Misschien kun je de horror beter bewaren voor Halloween. Welke film heeft jouw voorkeur dan?'

Dat was de helft van het probleem, dacht Gina beschaamd. Zij kon eigenlijk geen film bedenken. Helaas was het feit dat Gorran een uitgesproken mening had over de volgende film niet het enige. De thema-ijssmaak van Ferrelli's was de laatste keer een enorm succes geweest. Nu vond Ferdie dat hij inspraak had bij het bepalen van het thema voor het volgende evenement en Elena had daar zo haar eigen ideeën over. Ze konden het niet met elkaar eens worden.

'Ik zat te denken aan een musical,' zei ze tegen Carrie, die meteen enthousiast keek.

'Dat is een briljant idee. Wat denk je van *The Rocky Horror Picture Show*? Daar past veel kleding bij.'

Gina glimlachte terwijl ze dacht aan de outfit met jarretels die doctor Frank-N-Furter droeg in de film. 'Ik weet niet zeker of Pol-whipple daar al helemaal klaar voor is. Ik dacht meer *High Society* of *My Fair Lady*.'

Carrie tuitte haar lippen. 'Dat zijn beide geweldige films, maar niet wat ik echte klassiekers zou noemen. Heb je al gedacht aan *Singin' in the Rain*? Dat is beslist een bekende klassieker.'

Dat was waar, dacht Gina, terwijl ze zich afvroeg waarom ze daar

zelf niet op gekomen was. Het bevatte ook een van de meest iconische scènes uit de filmgeschiedenis, waarin Gene Kelly door de regen danste en in plassen stampte. Na de afgelopen regenachtige dagen in Polwhipple leek het zelfs nog toepasselijker. Bovendien was het ook nog eens een film over het maken van films. De glamour van de bioscoop stond centraal in het verhaal en daardoor waren er veel mogelijkheden qua kleding. Gina voelde een rilling van opwinding door zich heen gaan terwijl ze de mogelijkheden overwoog. Het was de perfecte keuze voor een evenement. Misschien zou de zaal zelfs uitverkocht zijn.

‘Je bent een genie,’ zei ze stralend tegen Carrie. ‘Dat is echt de beste suggestie die ik gehad heb.’

Carrie grijnsde terug. ‘Laat me maar weten of Gorran het ermee eens is, dan ga ik op zoek naar bijpassende kleding. Wist je dat Debbie Reynolds veel kostuums uit de film bewaard heeft? Zij heeft ze jaren later verkocht op een veiling, dus misschien zijn ze nog ergens.’

Haar uitdrukking werd weemoedig. ‘Stel je voor dat je de originele jurk draagt waarin ze danste bij het nummer “Good Morning”.’

‘Ik vraag me af of ik wel een goede Kathy Selden zou zijn,’ zei Gina, denkend aan Debbie Reynolds’ korte bruine haar en verblindende schoonheid op het witte doek.

Carrie keek nadenkend naar Gina’s lange zwarte haar. ‘Je zou een fantastische Cyd Charisse zijn.’

Gina lachte toen ze de lenige, mooie danseres voor zich zag die in een van de scènes rondjes om Gene Kelly had gedanst. ‘Zolang niemand verwacht dat ik dans zoals zij, is dat geen probleem.’

Het regende nog steeds toen Gina de Mermaid’s Tail verliet en terugging naar de parkeerplaats aan het eind van de boulevard. Het Palace was in duisternis gehuld toen ze erlangs kwam en de luiken van het ijsloket van Ferrelli’s waren gesloten. Vandaag zou er niemand iets kopen. Ze wierp een blik op de glanzende poster van *Brief Encounter* in de lijsten aan de muur. Gorran zou die echt moeten vervangen, maar voorheen had er helemaal niets gehangen, dus dit was in elk geval beter. Posters voor *Singin’ in the Rain* zouden er geweldig

uitzien, helder en opvallend. Ze maakte een mentale notitie om Gorran voor te stellen dat hij die vast bestelde, als hij akkoord ging met de filmkeuze natuurlijk.

Ze was zo diep in gedachten verzonken toen ze de bijna lege parkeerplaats overstak, dat ze niet echt oplette. Verstrooid ontweek ze de plassen, terwijl ze op Nonna's kleine Fiat afstevende. Het was eigenlijk tijd om zelf een auto aan te schaffen, maar ze zou nog maar twee maanden in Cornwall blijven en in Londen had zij noch Max behoefte aan een auto. Elena's poederblauwe Fiat volstond prima om van A naar B te gaan, vooral nu er geen einde aan de regen leek te komen.

Gina was zich er pas op het allerlaatste moment van bewust dat er een auto hard over het asfalt reed. Ze hoorde eerst de motor en keek geschrokken op. Ze zag een rode Audi TT in haar richting rijden. Met een gilletteje van schrik sprong ze op de nabijgelegen stoep, daarbij een diepe plas vermijdend. De auto

leek een fractie te vertragen en reed toen door de plas. Door de draaiende wielen kwam er een golf koud, vies water Gina's kant op. Ze was van top tot teen doorweekt. Ze hapte naar adem en keerde haar druipende gezicht naar de weggrijpende auto. Die reed de parkeerplaats af en verdween door de hoofdstraat.

Gina staaarde de auto in shock na, schudde toen het water van zich af en veegde haar gezicht droog. Degene die achter het stuur van de auto zat, kon wel een lesje rijvaardigheid gebruiken, om het nog maar niet eens over goede manieren te hebben, dacht ze geïrriteerd. Ze liep verder naar Nonna's auto. Er was geen enkele reden om door die plas te rijden, dat kon alleen maar opzet zijn geweest. Het was vast nog een jong iemand, dacht Gina, toen ze in de Fiat stapte en in haar tas op zoek ging naar iets om zich mee af te drogen. Iemand die leedvermaak had als andere mensen een golf koud water over zich heen kregen.

Als ze er ooit achter zou komen wie het was geweest, dan zou diegene een serieus probleem hebben.